

Jesu Kristi Åbenbaring - Nummer ni

Esajas' sidste profetiske beretning: Åbenbaringen af Kristus og de 144.000's profetiske rolle

Jeff Pippenger

2023-11-01

Esajas Bog og især Esajas' sidste profetiske fremstilling, som findes i kapitlerne fyrre til seksogtres, er en fremstilling, der understreger en håndfuld vigtige profetiske sandheder, som er direkte forbundet med Jesu Kristi Åbenbaring, der nu bliver åbnet, idet vi nærmer os afslutningen på menneskets prøvetid. En af disse sandheder er åbenbaringen af Alfa og Omega. Ingen anden bog i Bibelen kommer i nærheden af Esajas' vidnesbyrd om det element i Guds karakter, som anskueliggør enden på en ting sammen med begyndelsen på en ting.

Hvem har virket og gjort dette, han, som kalder slægterne fra begyndelsen? Jeg, Herren, den første, og med de sidste; jeg er den samme. Esajas 41,4.

Det er i Esajas, at Gud angiver, hvad det er, der beviser, at Gud er Gud.

Så siger Herren, Israels Konge, og hans genløser, Hærskarers Herre: Jeg er den første, og jeg er den sidste, og foruden mig er der ingen Gud. Og hvem kan, som jeg, kalde og forkynde det og lægge det til rette for mig, siden jeg indsatte det folk fra fordums tid? Og de ting, som kommer, og som skal komme, lad dem kundgøre dem. Frygt ikke og vær ikke forfærdede; har jeg ikke fra den tid ladet dig høre det og forkyndt det? I er jo mine vidner. Er der en Gud foruden mig? Ja, der er ingen Gud; jeg kender ingen. Esajas 44:6–8.

Esajas sidste profetiske fremstilling understreger den fuldkomne og endelige opfyldelse af den Trøsters komme, som Jesus lovede.

Hør på mig, I som jager efter retfærdighed, I som søger Herren: se hen til klippen, hvoraf I er hugget, og til grubens hul, hvoraf I er gravet. Se hen til Abraham, jeres fader, og til Sara, som fødte jer; for jeg kaldte ham, da han var alene, og velsignede ham og gjorde ham talrig. For Herren skal trøste Zion; han skal trøste alle hendes øde steder, og han skal gøre hendes ørken som Eden og hendes ødemark som Herrens have; fryd og glæde skal findes dér, taksigelse og lovsangens røst. Esajas 51:1–3.

Trøsteren ankom i juli 2023. En anden sandhed, som fremhæves i Esajas' beretning, er de syv tordners skjulte historie i tre trin, hvilket er strukturen i „emeth“, det hebraiske ord, der blev dannet af det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav.

En røst af larm fra byen, en røst fra templet, Herrens røst, som yder gengæld til sine fjender. Esajas 66:6.

En anden vigtig sandhed, der fremstilles i Esajas, er Islams rolle som redskab for Guds udøvende dom først over De Forenede Stater og derefter over verden for håndhævelsen af søndagslovgivningen.

Med måde, når det bryder frem, går du i rette med det; han standser sin hårde storm på østavindens dag. Esajas 27,8.

Alle disse sandheder kunne kategoriseres som bestanddele af Midnatsråbets budskab, hvilket i lignelsen om de ti jomfruer er fremstillingen af budskabet om Jesu Kristi åbenbaring, som Faderen gav til Jesus, som gav den til Gabriel, som gav den til Johannes, der skrev den ned og sendte den til menighederne. Vi har benyttet Esajas' sidste beretning til at understøtte rækken af profetiske begivenheder, der begynder i Åbenbaringens kapitel elleve, og vi er nu nået til kapitel tolv, hvor vi finder, at kvinden, klædt i solen, fremstilles med den symbolik, som så grundigt stadfæstes af Esajas, nemlig at Kristus illustrerer enden på en ting med begyndelsen på en ting.

Og der viste sig et stort tegn i himlen: en kvinde, klædt i solen, og månen under hendes fødder, og på hendes hoved en krone af tolv stjerner. Og hun var med barn og skreg i fødselsveer og havde smerter for at føde. Og der viste sig et andet tegn i himlen; og se, en stor, rød drage, som havde syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder. Og dens hale fejede den tredje del af himlens stjerner bort og kastede dem ned på jorden. Og dragen stod foran kvinden, som skulle til at føde, for at opsluge hendes barn, så snart det var født. Og hun fødte et drengebarn, som skal vogte alle folkeslag med en jernstav; og hendes barn blev borttrykket til Gud og til hans trone. Åbenbaringen 12:1–5.

Kvinden i Åbenbaringen tolv er et symbol på Guds udvalgte folk gennem hele historien. De tolv stammer i det gamle, bogstavelige Israel repræsenterer begyndelsen på Guds udvalgte pagtsfolk. De tolv stammer er et forbillede på afslutningen af det gamle, bogstavelige Israel, da Kristus udvalgte tolv disciple. Disse tolv disciple ved afslutningen af det gamle, bogstavelige Israel var også de tolv apostle ved begyndelsen af det moderne, åndelige Israel. To vidner fra begyndelsen og ét vidne fra afslutningen forenes for at stadfæste tre vidner, som identificerer de hundrede og fireogfyrre tusinde som afslutningen på det moderne, åndelige Israel.

De hundrede og fireogfyrre tusinde er også det banner, som blev forkastet af deres brødre. De er det banner, som var en dal af døde, tørre ben, liggende på gaden i den store stad, Sodoma og Egypten, og som blev myrdet af dyret, der steg op af afgrunden. De er det banner, som er kronens stene, hvilke kvinden bærer på sit hoved.

Og Herren deres Gud skal frelse dem på den dag som sit folks hjord; thi de skal være som stenene i en krone, løftet op som et banner over hans land. Zakarias 9:16.

Banneret, som er de hundrede og fireogfyrre tusinde, er sten, ligesom Kristus.

Og alle drak den samme åndelige drik; for de drak af den åndelige klippe, som fulgte dem; og den klippe var Kristus. 1 Korintherbrev 10,4.

Kristus er et forbillede på de hundrede og fireogfyrre tusind, og Peter stemmer overens med Paulus i, at Kristus er den „levende sten“, som blev forkastet, og Peter fastslog også, at Guds folk ligeledes er „levende sten“.

Idet I kommer til ham, den levende sten, som ganske vist er forkastet af mennesker, men udvalgt af Gud og kostelig, bliver også I, som levende sten, opbygget til et åndeligt hus, et

helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:4, 5.

De hundrede og fireogfyrre tusind er ikke blot stenene i kvindens krone; de er selve kronen.

For Zions skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems skyld vil jeg ikke hvile, før dets retfærdighed bryder frem som stråleglans, og dets frelse som en brændende fakkel. Og hedningefolkene skal se din retfærdighed, og alle konger din herlighed; og du skal kaldes ved et nyt navn, som Herrens mund skal nævne. Du skal også være en herlighedens krone i Herrens hånd og et kongeligt diadem i din Guds hånd. Esajas 62:1–3.

Kristus er et forbillede på de hundrede og fireogfyrre tusind. Han er Klippen, og de er „sten“. De er „en herlighedskrone i Herrens hånd“, og Kristus er herlighedskronen.

På den dag skal Hærskarers Herre være en herlighedens krone og en skønhedens diadem for resten af sit folk, og en domsånd for den, som sidder til doms, og en styrke for dem, som driver kampen tilbage til porten. Esajas 28:5, 6.

Når man betragter tallet tolv i sammenhæng med begyndelse og afslutning, repræsenterer kvinden det udvalgte pagtsfolk fra det gamle Israel ved Sinaj bjerg, indtil historien om de hundrede og fireogfyrre tusind. De er blevet forbilledliggjort ved Kristus, og hans fødsel forbilledliggjorde opstandelsen af de døde, tørre ben fra gaden, hvor de var blevet myrdet den 18. juli 2020. Den totrinsproces, som Ezekiel syvogtredive så kortfattet identificerer, og som bringer disse to profeter til live, bliver „først nævnt“ i skabelsen af Adam.

Adam blev skabt i to trin. Han blev først formet, dernæst indblæste Kristus livets ånde i ham, ligesom ånden fra de fire vinde i Ezekiel bragte de tørre ben til live. Adam blev skabt som en fuldt ud moden mand, men hans skabelse var ikke desto mindre hans fødsel. De hundrede og fireogfyrre tusind fødes efter tre og en halv symbolske dage, hvor de ligger døde på gaden, der løber gennem dødens dal. De hundrede og fireogfyrre tusind fødes af den kvinde, som fødte „drengebarnet“, „som skulle herske med jernstav“. Som symbol på kirken gennem hele historien repræsenterer kvinden i Åbenbaringen 12 den samme symbolik som „bjerget“ i Daniel 2.

„Åbenbaringen er en forseglet bog, men den er også en åbnet bog. Den optegner vidunderlige begivenheder, som skal finde sted i de sidste dage af denne jords historie. Denne bogs lære er bestemt, ikke mystisk og uforståelig. I den tages den samme profetiske linje op som i Daniel. Nogle profetier har Gud gentaget og derved vist, at de må tillægges betydning. Herren gentager ikke ting, som ikke er af stor betydning.“ Manuscript Releases, bind 9, 8.

Den samme profetiske linje, som findes i Daniel, tages op i Johannes' Åbenbaring. Daniels sten, som er hugget ud af bjerget uden hænder, er Peters „levende stene“, som „opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab“, og Daniels sten repræsenterer også de hundrede og fireogfyrre tusinde. Bjerget er Guds menighed gennem historien.

Og i disse kongers dage skal himlens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal ødelægges; og riget skal ikke overlades til andre folk, men det skal knuse og tilintetgøre alle disse riger, og det skal stå til evig tid. Eftersom du så, at stenen blev hugget løs fra bjerget uden hænder, og at

den knuste jernet, kobberet, leret, sølvet og guldets, har den store Gud kundgjort kongen, hvad der herefter skal ske; og drømmen er sand, og dens tydning vis. Daniel 2:44, 45.

Midnatsrådets budskab for de hundrede og fireogfyrre tusinde fremstilles også som den sene regn, og det er på den sene regns tid, at Gud „opretter“ det rige, der er fremstillet ved Daniels sten.

"Den sildige regn kommer over dem, der er rene — da vil alle modtage den som tidligere.

"Når de fire engle slipper taget, vil Kristus oprette sit rige. Ingen modtager den sildige regn undtagen dem, der gør alt, hvad de kan. Kristus ville hjælpe os. Alle kunne sejre ved Guds nåde, gennem Jesu blod. Hele Himlen er interesseret i værket. Engle er interesserede." Spalding and Magan, 3.

Islams fire vinde slippes løs ved søndagsloven, og derefter opretter Kristus sit rige. Det finder sted i de åndelige rigers dage i Daniels bog kapitel to. De sidste fire åndelige riger i Nebukadnezars drøm blev forbilledliggjort ved de første fire bogstavelige riger. Det bogstavelige Babylon, Medo-Persien, Grækenland og Rom repræsenterer det åndelige Babylon, Medo-Persien, Grækenland og Rom.

Det åndelige Babylon er hovedet af guld, som modtog et dødbringende sår i 1798, som forudbilledliggjort ved, at Nebukadnezar midlertidigt blev fjernet fra magten i „syv tider“. Når den trefoldige union af dragen, dyret og den falske profet danner det ottende rige, som er af de syv, vil det være sammensat af alle de åndelige riger, repræsenteret i Nebukadnezars billede i kapitel to. Pavemagten død og pavemagten genopstået er det åndelige hoved af guld i begyndelsen og afslutningen af billedets fire åndelige riger. De Forenede Stater repræsenteres som det andet af de fire riger som det åndelige Medo-Persien. De Forenede Nationer repræsenteres som det tredje af de fire riger som det åndelige Grækenland, og tilsammen udgør de alle den trefoldige union af dragen, dyret og den falske profet for at oprette det ottende rige, som er af de syv. Pavemagten er antikrist og søger at efterligne Kristus. I denne henseende er pavemagten, blandt de sidste fire åndelige riger, den første og den sidste.

Stenen, som blev hugget ud af bjerget, bliver til et rige, som fylder hele jorden, og det opstilles som et banner i »disse kongers dage«, for alle billedstøttens åndelige riger er aktivt repræsenteret i »de sidste dage«. Oprejsningen af banneret, som er oprettelsen af Kristi rige, finder sted, når islams fire vinde slippes løs, og den sildige regn udgydes uden mål ved søndagsloven.

Stenen, som blev hugget ud af bjerget, skal sønderslå alle jordens åndelige riger, fremstillet ved „jernet, kobberet, leret, sølvet og guldets“. De hundrede og fireogfyrre tusinde repræsenterer Kristus, som i Åbenbaringen tolv er „drengebarnet“, hvis fødsel var et forbillede på de hundrede og fireogfyrre tusindes fødsel. „Drengebarnet“ skal „herske over alle folkeslag med en jernstav“. Med den stav skal han knuse folkeslagene.

Jeg vil kundgøre beslutningen: Herren har sagt til mig: Du er min Søn; i dag har jeg avlet dig. Bed mig, og jeg vil give dig hedningerne til arv og jordens yderste ender til eje. Du skal sønderbryde dem med et jernscepter; du skal knuse dem som en pottemagers kar. Salme 2:7–9.

Guds Søn blev født af Faderen. Mange tager denne sandhed og fordrejer den til deres egen undergang. „Født“ betyder at give liv, men vi ved, at der aldrig har været en tid, hvor Kristus ikke eksisterede.

“Men Ånden siger udtrykkeligt, at i de sidste tider skal nogle falde fra troen og holde sig til forførende ånder og dæmoners lærdomme; de taler løgn i hykleri og har deres samvittighed brændemærket med glødende jern.’ Før de sidste udviklinger i frafaldets værk vil der være en forvirring i troen. Der vil ikke være klare og bestemte forestillinger om Guds mysterium. Den ene sandhed efter den anden vil blive fordærvet. ‘Og uden al modsigelse er gudsfrygtens mysterium stort: Gud blev åbenbaret i kødet, retfærdiggjort i Ånden, set af engle, prædiker blandt hedningerne, troet på i verden, optaget i herlighed.’ Der er mange, som benægter Kristi præeksistens og derfor benægter hans guddommelighed; de tager ikke imod ham som en personlig Frelser. Dette er en fuldstændig fornægtelse af Kristus. Han var Guds enbårne Søn, som var ét med Faderen fra begyndelsen. Ved ham blev verdenerne skabt.” Signs of the Times, 28. maj 1894.

Når Kristus betegnes som Faderens „enbårne“, angiver det en sandhed, der er knyttet til Kristus, en sandhed, som ødelægges, hvis den tvinges ind i det menneskelige forældreskabs model. Vi kan ikke bedømme Gud ud fra vort menneskelige perspektiv. Vi kan kun bedømme Gud, sådan som Han fremstiller os sin egen vurdering af sig selv.

Den ugudelige forlade sin vej, og den uretfærdige mand sine tanker; og han vende om til Herren, så vil han forbarme sig over ham, og til vor Gud, for han vil rigeligt tilgive. Thi mine tanker er ikke eders tanker, og eders veje er ikke mine veje, siger Herren. Thi ligesom himlene er højere end jorden, således er mine veje højere end eders veje, og mine tanker højere end eders tanker. Esajas 55:7–9.

At fordreje ordet „født“ for dermed at fastslå, at der var et tidspunkt, hvor Faderen fødte Kristus, er at give „forførende ånder og dæmoners lærdomme“ gehør. For formålet med vort nuværende studium påpeger jeg blot, at kvinden i Åbenbaringen tolv skulle føde „drengbarnet“, som skal herske over nationerne med en jernstav. De hundrede og fireogfyrre tusinde skal også herske over nationerne med en jernstav.

Menigheden i Thyatira vender tilbage, når pavedømmets dødelige sår heles ved søndagsloven. I den historie er det løfte, der gives til Guds folk, at de, som sejrer, skal herske over „folkene“ med „en jernstang“.

Og den, som sejrer og indtil enden holder fast ved mine gerninger, ham vil jeg give magt over folkene; og han skal herske over dem med en jernstav; som en pottemagers kar skal de knuses til skår; ligesom jeg har modtaget det af min Fader. Åbenbaringen 2,26-27.

Guds folk, som befinder sig i den endelige manifestation af menigheden i Thyatira, er de hundrede og fireogfyrre tusinde. Kvinden fødte i begyndelsen Kristus, og til sidst føder hun de hundrede og fireogfyrre tusinde, som følger Lammet.

Og de sang som en ny sang foran tronen og foran de fire levende væsener og de ældste; og ingen kunne lære den sang uden de hundrede og fireogfyrre tusinde, som var købt fri fra jorden. Disse er de, som ikke har besmittet sig med kvinder; for de er jomfruer. Disse er de, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse blev købt fri fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Åbenbaringen 14:3, 4.

Kristus blev født „først“, og de hundrede fireogfyrre tusinde følger Lammet, derfor fødes de „sidst“. Kristus blev „bortrykket til Gud“, ligesom de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve. Begge hendes børn stiger op til Faderen.

Og hun fødte et drengebarn, som skal styre alle folkeslagene med en jernstav; og hendes barn blev rykket op til Gud og til hans trone. Åbenbaringen 2:5.

Kristus er som Hærskarers Herre også „Jakobs lod“, og Israel er „staven for hans arv“, og Israel er også hans „krigshammer“ og hans „krigsvåben“, som han bruger til at „sønderslå folkene“.

Jakobs del er ikke som de; thi han er skaberen af alle ting; og Israel er hans arvedels stav; Hærskarers Herre er hans navn. Du er min stridsøkse og mine krigsvåben; thi med dig vil jeg knuse folkene, og med dig vil jeg ødelægge kongeriger. Jeremias 51:19, 20.

Kristus og de hundrede og fireogfyrre tusinde både hersker over og knuser folkeslagene med et jernscepter. Kristus er »Jakobs lod«, men det er også hans folk.

Thi Herrens del er hans folk; Jakob er loddet for hans arv. 5 Mosebog 32:9.

Stenen, som blev hugget ud af bjerget, og som repræsenterer Guds kirke, er den endelige manifestation af Hans kirke, som fylder jorden med Hans herlighed, og de bliver brugt som Guds stridsøkse til at slå billedstøttens fødder og forvandle disse riger til „avner på sommerens tærskelpladser“. Disse riger blæses bort af vinden.

Da blev jernet, leret, kobberet, sølvet og guldet knust på én gang og blev som avnerne fra sommertærskelgulvene; og vinden førte dem bort, så intet sted fandtes for dem; og stenen, som ramte billedstøtten, blev til et stort bjerg og fyldte hele jorden. Daniel 2:35.

Det var nødvendigt at placere symbolikken om kvinden i sammenhæng med banneret, der løftes op til himlen, for Åbenbaringen kapitel tolv identificerer begyndelsen på en krig mellem Kristus og Satan, som begyndte i himlen, og derved identificerer den en krig i himlen, som markerer afslutningen på den store strid mellem Kristus og Satan. Åbenbaringen kapitel tolv og tretten skildrer den endelige krig i den store strid, og det gør de ved at fremstille Satans repræsentanter og de hundrede og fireogfyrre tusinde kæmpende i himlene.

I den næste artikel vil vi fortsætte med at behandle krigen i himlen i de „sidste dage“, som blev forbilledligt fremstillet ved den krig i himlen, der begyndte i begyndelsen.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og dem, som bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødssår blev lægt. Og det gør store tegn, så at det endog lader ild fare ned fra himmelen på jorden for menneskers øjne, og det forfører dem, som bor på

jorden, ved hjælp af de tegn, som det fik magt til at gøre for dyrets øjne; idet det siger til dem, som bor på jorden, at de skal gøre et billede for dyret, som havde sværdhugget og dog levede. Og det fik magt til at give ånde til dyrets billede, for at dyrets billede også skulle tale og gøre, at så mange som ikke ville tilbede dyrets billede, skulle slå ihjel. Og det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at tage et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, og at ingen kan købe eller sælge uden den, som har mærket eller dyrets navn eller tallet for dets navn. Her er visdommen. Den, som har forstand, regne dyrets tal; thi det er et menneskes tal, og dets tal er seks hundrede seks og tres. Åbenbaringen 13:11–18.